

Arrest

nr. 185 064 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ALDELHOF, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

"De bestreden beslissing betreft een inreisverbod (bijlage 13sexies) met een duur van drie jaar.

Aangaande artikel 20 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en de artikelen 3 en 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts in de hoofding van haar middel en/of in haar uiteenzetting naar deze bepalingen verwijst, maar geenszins uiteenzet op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Ook voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur zonder aan te duiden welk algemeen rechtsbeginsel of welk beginsel van behoorlijk bestuur zij, naast de aangehaalde beginselen, geschonden acht. In deze mate is het enig middel dan ook onontvankelijk.

De verzoekende partij voert in het kader van de formele motiveringsplicht een theoretisch betoog en laat na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De verzoekende partij toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing in deze zin niet formeel zou zijn gemotiveerd. Evenmin zet de verzoekende partij uiteen (laat staan dat zij dit aantoon) op welke manier de gemachtigde zich schuldig zou hebben gemaakt aan machtsoverschrijding.

De verzoekende partij betoogt onder verwijzing naar artikel 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich in individuele gevallen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod omwille van humanitaire redenen en dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening dient gehouden te worden met een aantal fundamentele rechten, zoals het EVRM en het Handvest, maar laat na in casu aan te duiden welke humanitaire redenen het opleggen van een inreisverbod zouden verhinderen en welke verdragsbepaling(en) zij geschonden acht. Waar de verzoekende partij stelt dat zowel voor wat betreft het opleggen van het inreisverbod als voor het vaststellen van de termijn van drie jaar rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk individueel geval zoals bij wet wordt verplicht, benadrukt de Raad vooreerst dat overeenkomstig het in casu van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. Verder stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk afzonderlijk wordt gemotiveerd omtrent het opleggen van het inreisverbod op zich en omtrent de termijn van drie jaar, en in beide motiveringen wordt verwezen naar persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. De verzoekende partij duidt niet concreet aan met welke specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval van de verzoekende partij geen rekening zou zijn gehouden. Zodoende kan de verzoekende partij onder verwijzing naar voornoemd artikel van de vreemdelingenwet niet voorhouden dat de motiveringsplicht geschonden is. Evenmin maakt de verzoekende partij met dit betoog aannemelijk dat bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden het evenredigheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn. Met betrekking tot de aangehaalde rechtspraak van de Raad kan het verder volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

In de mate dat de verzoekende partij, daar waar zij aangeeft dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze werd gemotiveerd omdat wordt gesteld dat zij zich lange tijd illegaal in België bevindt, dat de illegaliteit "evident" geen geldige motivering kan uitmaken, dat het niet doorgeven van een adreswijziging "bizar" lijkt als overweging en de verwijzing naar een proces-verbaal inzake inbreuken op de drugswetgeving niet dienstig is, lijkt aan te geven het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grand daarvan niet in onredelijkheid tót haar besluit is gekomen. De Raad stelt in dit kader vast dat in de bestreden beslissing niet louter wordt verwezen naar de termijn van illegaliteit of het niet doorgeven van een adreswijziging, maar in dit verband onder meer ook wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 13 september 2011 door de gemeente-Anderlues werd afgevoerd van ambtswege, er sindsdien geen spoor meer van haar was in haar dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij zich ook niet meer heeft aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar adreswijziging te melden of zich eventueel in orde te stellen met haar verblijf, dat zij werd aangetroffen door de PZ Gent in illegaal verblijf, dat zij de reglementeringen niet respecteert en er een risico op onderduiken bestaat. Ook stelt de Raad vast dat de verwijzing naar het proces-verbaal inzake inbreuken op de drugswetgeving steun vindt in het administratief dossier en dat de verzoekende partij

haar betoog dat zij een in plastic verpakt vers van de koran bij zich had en ten onrechte als een drugs crimineel wordt afgeschilderd niet staat. Met haar loutere beweringen kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de motieven van deze onderdelen van de bestreden beslissing, zodat zij met dit betoog niet aantoonde dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, of dat het geheel van de motieven niet afdoende zou zijn om de bestreden beslissing te schragen. Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3 Op 22 augustus 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 18 augustus 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij: *"zich aan (te sluiten) bij het eerste deel van de beschikking, nl. dat de Raad enkel als bevoegdheid het wettelijkheidscontrole heeft, maar is het oneens met de verdere redenering in de beschikking: o.a. de afschrijving na het verlies van wettelijk verblijf in België heeft niets te maken met de vermeende intentie om zich te verstoppen maar is het gevolg van het verlies van verblijfsrecht, eenzelfde foutieve redenering inzake de drugsfeiten en de openbare orde, zij is hiervoor niet vervolgd. Dit alles gaat over een niet correct gebruik van argumenten i.v.m. de bepaling van de maximumduur van 3 jaar van het inreisverbod."*

2.4 In de eerste plaats dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar betoog toelegt op motieven uit voormelde beschikking. Meer bepaald stelt zij dat zij het niet eens is met de verdere redenering. Zij betoogt dat onder meer de afschrijving na het verlies van wettelijk verblijf in België niets te maken heeft met de vermeende intentie om zich te verstoppen, maar het gevolg is van het verlies van verblijfsrecht; en zij geeft aan dat eenzelfde foutieve redenering inzake de drugsfeiten en de openbare orde gemaakt is, zij is hiervoor niet vervolgd.

In de beschikking wordt betreffende de door de verzoekende partij aangehaalde elementen gesteld: *"In de mate dat de verzoekende partij, daar waar zij aangeeft dat de bestreden beslissing op een stereotiepe wijze werd gemotiveerd omdat wordt gesteld dat zij zich lange tijd illegaal in België bevindt, dat de illegaliteit "evident" geen geldige motivering kan uitmaken, dat het niet doorgeven van een adreswijziging "bizar" lijkt als overweging en de verwijzing naar een proces-verbaal inzake inbreuken op de drugswetgeving niet dienstig is, lijkt aan te geven het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De Raad stelt in dit kader vast dat in de bestreden beslissing niet louter wordt verwezen naar de termijn van illegaliteit of het niet doorgeven van een adreswijziging, maar in dit verband onder meer ook wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 13 september 2011 door de gemeente-Anderlues werd afgevoerd van ambtswege, er sindsdien geen spoor meer van haar was in haar dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zij zich ook niet meer heeft aangemeld bij de bevoegde autoriteiten om haar adreswijziging te melden of zich eventueel in orde te stellen met haar verblijf, dat zij werd aangetroffen door de PZ Gent in illegaal verblijf, dat zij de reglementeringen niet respecteert en er een risico op onderduiken bestaat. Ook stelt de Raad vast dat de verwijzing naar het proces-verbaal inzake inbreuken op de drugswetgeving steun vindt in het administratief dossier en dat de verzoekende partij haar betoog dat zij een in plastic verpakt vers van de koran bij zich had en ten onrechte als een drugs crimineel wordt afgeschilderd niet staat. Met haar loutere beweringen kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de motieven van deze onderdelen van de bestreden beslissing, zodat zij met dit betoog niet aantoonde dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van drie jaar kennelijk*

onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens, of dat het geheel van de motieven niet afdoende zou zijn om de bestreden beslissing te schragen.”

Eenzijds stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partij ter terechtzitting aangehaalde redenering, zowel wat betreft de afschrijving als wat betreft de drugsfeiten en de openbare orde, niet als dusdanig blijkt uit voormelde beschikking. Zodoende kan zij ook niet stellen dat de betreffende redenering niet kan worden gevolgd.

Anderzijds dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet op concrete wijze ingaat op de concrete motieven die wel in de beschikking worden opgenomen zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft het niet eens te zijn, brengt zij geen elementen bij die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 18 augustus 2016 werd aangegeven. Het betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 18 augustus 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS